

Sygn. akt X GC 580/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Łazarski
Protokolant:	Przemysław Kowalski

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2015 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda P. D. kwotę 2 182,36 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt dwa złote i trzydzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1997,86 zł od dnia 27 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

- 184,50 zł od dnia 10 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda P. D. na rzecz pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwotę 354,17 zł (trzysta pięćdziesiąt cztery złote i siedemnaście groszy) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 580/14

UZASADNIENIE

Pozwem, złożonym 10 lutego 2014 r., powód P. D. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w S., kwoty 5.933,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 1.997,86 zł od dnia 21 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, 184,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, 3.751,50 zł od dnia 13 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według spisu złożonego na rozprawie, a w przypadku jego braku według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód podniósł, że 26 października 2012 r., zgłosił pozwanej wypadek komunikacyjny, w wyniku którego zniszczeniu uległ jego samochód marki R. (...) o nr rej (...), który to pojazd wykorzystywany był do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej tj. "PD" P. D. Centrum Szkolenia (...) w S. do kształcenia osób uczestniczących w kursach nauki jazdy. Wskazał, że w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego reprezentujący pozwaną rzeczoznawca dokonał oględzin pojazdu powoda ustalając zakres wyrządzonej jemu szkody. W oparciu o te oględziny

pozwana sporządziła kosztorys, z którego wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 2.936,91 zł. Pozwany podniósł, że wysokość odszkodowania została przez pozwaną zaniżona, co wynika z kalkulacji nr P- (...) sporządzonej na zlecenie powoda przez rzeczoznawcę techniki samochodowej i ruchu drogowego. Owa kalkulacja wskazuje, że koszt naprawy pojazdu powoda, a zatem i odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie 4.934,77 zł. Tym samym, zdaniem powoda, należne mu odszkodowaniem zostało zaniżone o kwotę 1.997,86 zł. Powód wskazał, iż z tytułu sporządzenia ww. kalkulacji poniósł koszty w wysokości 184,50 zł, a jej sporządzenie było konieczne, albowiem bez niej powód nie byłby w stanie określić swojego roszczenia. Ponadto powód podniósł, iż w związku z zaistniałą sytuacją zmuszony był korzystać z specjalistycznego pojazdu zastępczego od 26 października 2012 r. do 8 listopada 2012 r., za co zapłacił 5.904 zł. Wskazał, że wystąpił do pozwanej o zapłatę odszkodowania, obejmującego zwrot poniesionych kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, zaś ta, wypłaciła mu jedynie część wskazanej kwoty za 4 dni najmu samochodu, kwestionując zasadność korzystania z pojazdu zastępczego w dalszym okresie. Zaznaczył, że wezwał pozwaną do wypłaty pozostałej części należnego mu świadczenia, jednakże pozwana odmówiła wypłaty, podtrzymując uprzednio zajęte stanowisko w sprawie. Powód podniósł, że przysługuje mu świadczenie odszkodowawcze obejmujące okres od 26 października 2012 r. do 8 listopada 2012 r., albowiem czas najmu pojazdu zastępczego powinien obejmować nie tylko ekonomiczny i technologiczny czas naprawy pojazdu, lecz również okres, w którym poszkodowany nie ze swojej winy zmuszony był korzystać z auta zastępczego, obejmujący czas od zgłoszenia szkody, oględziny pojazdu i sporządzenie kosztorysu naprawy, pozostawienia uszkodzonego pojazdu w warsztacie naprawczym oraz samą naprawę, aż do momentu wydania poszkodowanemu naprawionego pojazdu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 kwietnia 2014 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem powoda.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów poniesionej opłaty skarbowej. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana przyznała, że przyjęła odpowiedzialność gwarancyjną za skutki wskazanego w pozwie zdarzenia komunikacyjnego w majątku powoda, jednakże zakwestionowała wysokość szkody zgłoszonej, w szczególności koszt naprawy uszkodzonego pojazdu i koszt najmu pojazdu zastępczego. W kwestii naprawy pojazdu powódka wskazała, że wypłacona kwota była adekwatna do wysokości szkody, bowiem nie istnieją podstawy do stwierdzenia, że użycie powszechnie znanych alternatywnych części należałoby uznać za niewystarczające do naprawy pojazdu, a powód nie wykazał, że użycie części oryginalnych było konieczne i niezbędne, co więcej nie wykazał w ogóle faktu użycia oryginalnych części. Pozwana zakwestionowała również wartość dowodową przedstawionej przez pozwanego kalkulacji naprawy, podnosząc, iż zawiera ona w sobie zawyżone stawki części zamiennych oraz stawki za naprawę. Ponadto pozwana zarzuciła powodowi, iż ten nie wskazał jak długo trwała naprawa i co składało się na czas naprawy. W odniesieniu do kosztu najmu pojazdu zastępczego pozwana zaaprobowała potrzebę korzystania przez powoda z pojazdu zastępczego przez 4 dni jako czas niezbędny na usunięcie uszkodzeń. Zakwestionowała natomiast, aby strona powodowa wykazała celowość i zasadność dalszych wydatków za wynajem pojazdu zastępczego, wskazując, że pojazd poszkodowanego nie został wyłączony z eksploatacji, a technologiczny czas naprawy to tylko 2 dni. Pozwana zwróciła uwagę, że pojazd został oddany do naprawy prawie cztery tygodnie po kolizji. W związku z powyższym, zdaniem pozwanej, pojazd powinien zostać pozostawiony w serwisie dopiero wówczas, gdy firma naprawcza będzie gotowa do rzeczywistej naprawy pojazdu. Pozwana zaznaczyła, że na powodzie spoczywał obowiązek racjonalnego działania, nakierowanego na nie powiększanie powstałej w wyniku wypadku szkody, czemu wobec przedłużenia okresu najmu, a także braku poszukiwania najkorzystniejszej oferty wynajmu na rynku powód nie sprostał. Na końcu pozwana uznała za niezasadny zwrot kosztów prywatnej kalkulacji naprawy.

W odpowiedzi na powyższe, powód w piśmie przygotowawczym z dnia 28 sierpnia 2014 r. stwierdził, iż wbrew twierdzeniom strony pozwanej koszty naprawy pojazdu należało skalkulować przy użyciu nowych i oryginalnych części. Naprawa przy użyciu oryginalnych części nie spowodowała wzrostu wartości auta, a tylko w takiej sytuacji, jak stwierdził powód ubezpieczyciel mógłby kwestionować konieczność i zasadność poniesionych przez powoda kosztów. Powód uznał, że argument pozwanej jakoby nie wykazał w żaden sposób, że użycie oryginalnych części jak i faktu ich zakupu było konieczne i uzasadnione jest nieprawidłowy, bowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę

odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. W odniesieniu do obowiązku minimalizacji szkody powód stwierdził, iż jedyną sankcją za niewykonanie obowiązku oznaczonego w art. 826 § 1 kc jest możliwość odmowy wypłaty odszkodowania, ale tylko wtedy, gdy ubezpieczającemu zarzucić można winę umyślną lub rażące niedbalstwo, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Pozwany w zakresie kosztów wynajmu auta wskazał, że nie można pominąć okoliczności upływu 5 dni od momentu zgłoszenia szkody do momentu oględzin pojazdu dokonanych przez przedstawiciela pozwanej oraz że, pozwany nie miał wpływu na fakt, iż warsztat samochodowy nie pracuje w weekendy, a w okresie naprawy przypadła dodatkowo dzień ustawowo wolny od pracy. Ponadto nie miał wpływu na to jaki będzie czas oczekiwania na części. Na końcu pozwany wskazał, że koszty sporządzenia prywatnego kosztorysu pozostają w adekwatnym związku przyczynowo skutkowym z powstałą szkodą, z uwagi na fakt, iż powód nie jest specjalistą w zakresie wyceny szkód powstałych wskutek kolizji drogowej i zachodziła po jego stronie konieczność zweryfikowania poprawności wyliczonego przez ubezpieczyciela odszkodowania, a biorąc pod uwagę, iż prywatna opinia wykazała, iż koszty naprawy wyliczone przez pozwaną są zaniżone, poniesione koszty naprawy na opinię prywatną były konieczne i uzasadnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 września 2012 roku doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej (...) stanowiącego własność P. D. i wykorzystywanego przez niego do wykonywania działalności gospodarczej polegającej na nauce jazdy. Sprawcą zdarzenia był kierujący, który w chwili zdarzenia legitymował się umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną.

Bezsporne, nadto dowód:

- wydruk (...) powoda k. 13-14,
- dokumenty w aktach szkody k. 54-95.

W dniu 26 października 2012 r., powód zgłosił szkodę w pojeździe pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. (bezsporne).

W dniu 31 października 2012 r., reprezentujący pozwaną rzeczoznawca przeprowadził oględziny pojazdu i dokonał kwalifikacji uszkodzeń w pojeździe. W oparciu o te oględziny pozwana sporządziła kosztorys naprawy pojazdu powoda wykonany w systemie A. oceniając, iż koszt naprawy pojazdu wynosi 2.936,91 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy k. 9-11,
- pismo pozwanego z dnia 20 listopada 2012 r. k.12.

W dniu 19 stycznia 2013 r. (...) M. M. & M. Ż. na zlecenie poszkodowanego sporządził prywatną ekspertyzę stanowiącą kalkulację naprawy pojazdu poszkodowanej, oceniając łączne koszty naprawy na kwotę 4.934,77 zł.

Dowód:

- kalkulacja naprawy k. 15-19.

W dniu 26 października 2012 r. powód zawarł z prowadzoną przez I. R. firmą (...) umowę, na podstawie której otrzymał do używania samochód marki R. (...) przystosowany do nauki jazdy za kwotę 400 zł netto za dobę.

Dowód:

- umowa najmu k. 21-22,

- zeznania świadka I. R. k. 186.

Wynajęty pojazd został zwrócony dnia 8 listopada 2012 roku. Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego ww. wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT z dnia 12 listopada 2012 roku o numerze 1/11/2012 za okres 12 dni najmu, opiewającą na kwotę 5.904 zł. Wskazaną fakturę powód przedstawił pozwanej wraz z pismem z dnia 23 listopada 2012 r.

Dowód:

- protokół zdawczo-odbiorczy k. 23,
- pismo powoda z dnia 23 listopada 2013 r. k. 26.

W dniu 12 grudnia 2012 r. pozwana przyznała poszkodowanemu dopłatę do odszkodowania w wysokości 1968 zł w oparciu o zweryfikowaną fakturę VAT nr (...) za 4 dni przestoju pojazdu powoda, na które składa się technologiczny czas naprawy i 2 dni na wykonanie czynności organizacyjnych. Pozwana nie uwzględniła czasu od dnia zgłoszenia szkody do dnia dokonania oględzin, wskazując na charakter uszkodzeń, który nie kwalifikował pojazdu do wyłączenia z eksploatacji.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 12 grudnia 2012 r., k. 27.

W dniu 19 grudnia 2012 r. powód wniósł odwołanie od powyższej decyzji.

Dowód:

- pismo powoda z dnia 19 grudnia 2012 r. k. 28.

Pismem z dnia 10 stycznia 2013 r. pozwana poinformowała powoda, że nie widzi podstaw do zmiany swojej decyzji z dnia 12 grudnia 2012 r. co do przyznanej kwoty odszkodowania.

Dowód:

- kopia pisma pozwanej z dnia 10 stycznia 2013 r. k. 29-30.

Pismem z dnia 22 stycznia 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.997,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem różnicy pomiędzy kwotą wypłaconego odszkodowania a wynikającą z kalkulacji kosztów naprawy wykonaną przez (...) s.c. M. M. & M. Ź. oraz kwoty 184,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem kosztów wykonania tej kalkulacji. Powód wezwał również towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty kwoty 3.936 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem nadania k. 31-33.

Pozwana nie znalazła podstaw do zmiany swojego dotychczasowego stanowiska stwierdzając, że wypłaciła odszkodowanie wyrównujące faktycznie poniesioną szkodę, oszacowaną na podstawie protokołu oględzin pojazdu, przy zastosowaniu uśrednionych stawek za robociznę oraz cen części zamiennych urealnionych do poziomu cen rynkowych.

Dowód:

- pismo pozwanej z dnia 22 lutego 2013 r. k. 34.

Koszt naprawy pojazdu powoda z uwzględnieniem oryginalnych części zamiennych oraz średnich stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych wynosił 5.577,32 zł. Ubytek wartości rynkowej pojazdu po prawidłowo przeprowadzonej naprawie nie wystąpił. Pojazd nie był wyłączony z eksploatacji. Łączny uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 4 dni, na które składały się: 3 dni technologicznego czasu naprawy oraz 1 dzień na przyjęcie i przekazanie pojazdu po naprawie.

Dowód:

- opinia biegłego k 155-161,
- ustna opinia uzupełniająca k. 202-203.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stosownie do treści art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Zgodnie z dyspozycją art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Szkada objęta odpowiedzialnością ubezpieczyciela podlega naprawieniu według zasad ogólnych określonych w art. 361-363 k.c. W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNCP 1973/6 poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Z uwagi na kompensacyjny charakter odszkodowania naprawa samochodu przez poszkodowanego nie może być źródłem jego wzbogacenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.06.2003 r., sygn. akt V CKN 308/01 nie publ.).

W niniejszej sprawie strony nie wiodły sporu, co do osoby sprawcy zdarzenia. Poza sporem pozostawało również, iż sprawca zdarzenia legitymował się umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwaną. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła powodowi kwotę 2.936,91 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu, a następnie przyznała poszkodowanemu dopłatę do odszkodowania w wysokości 1968 zł w oparciu o zweryfikowaną fakturę VAT nr (...) za 4 dni przestoju pojazdu powoda. Kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowiła natomiast wysokości zaistniałej szkody, a konkretnie przyjętej przez strony wyceny szkód, zasadności uwzględnienia w wycenie oryginalnych części, poniesienia kosztów kalkulacji naprawy dokonanej przez rzeczoznawcę (...) s.c. M. M. & M. Ż. na zlecenie powoda oraz uzasadnionego czasu i wysokości dziennej stawki najmu pojazdu zastępczego.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz opinii biegłego, która była spójna, logiczna oraz wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie budziła zastrzeżeń. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka I. R., uznając relacje przez nią składane za spójne, logiczne i rzeczowe, a także pozostające w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym.

Biegły sądowy w oparciu o akta sprawy oraz system kalkulacyjny naprawy pojazdów A. oszacował wartość naprawy pojazdu na kwotę 5.577,32 zł brutto przy użyciu oryginalnych części producenta, według średnich cen rynkowych roboczogodziny dla prac blacharskich i prac lakierniczych stosowanych w dniu powstania szkody w wysokości odpowiednio 105 zł i 115 zł. Ponadto, biegły stwierdził, iż pojazd nie doznał ubytku wartości rynkowej po naprawie.

Odnosnie zastosowania nowych, oryginalnych, części przy naprawie uszkodzonego samochodu ponownie należy podkreślić, iż osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok SN z 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, OSNC 2003, nr 1, poz. 15). Dopiero wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże, że zastosowanie nowych części i materiałów prowadzi do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (uchwała SN z 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Podobnie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1980 r. (III CRN 223/80, OSNCP 1981, nr 10, poz. 186) wskazując, że zwiększenie wartości samochodu po naprawie można uwzględnić tylko wówczas, gdy chodzi o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem. Wskazuje się przy tym, że nie można obarczać poszkodowanego obowiązkiem poszukiwania części zamiennych o stopniu zużycia odpowiadającym okresowi eksploatacji części, które uległy uszkodzeniu. Decyzja o naprawie przy użyciu części oryginalnych jest prawem poszkodowanego, a nie wyborem wykraczającym poza obowiązek odszkodowawczy. Różnica pomiędzy częściami oryginalnymi a pozostałymi częściami zamiennymi nie sprowadza się wyłącznie do widocznego logo producenta na tych pierwszych. Poszkodowany ma prawo nabyć części samochodowe, które pochodzą z pewnego źródła i w związku z tym mają gwarantowaną jakość i zapewniającą bezpieczeństwo pojazdu po jego naprawie. Dotyczy to w szczególności uprawnienia do zakupu części oryginalnych, a nie poszukiwanie zamienników, zwłaszcza, iż pozwany nie wykazał, że uprzednio w pojeździe powoda były stosowane zamienniki, a nawet twierdzeń takich nie podnosił.

Rozstrzygając tę kwestię należy zatem przyjąć za punkt wyjścia, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Z założenia bowiem wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. Przesłanki uprawniające do wypłacenia odszkodowania według cen części alternatywnych, należy traktować jako wyjątki od reguły. Z tej przyczyny ciężar dowodu, że w danych okolicznościach faktycznych szkoda może zostać w pełni naprawiona przez wypłatę wartości cen części alternatywnych, obciąża ubezpieczyciela. Pozwana nie wykazała, że w konkretnych okolicznościach faktycznych dla przywrócenia stanu poprzedniego zgodnie z art. 363 § 1 k.c. wystarczające będzie zamontowanie części alternatywnych porównywalnej jakości, ani że odszkodowanie odpowiadające cenie części oryginalnych doprowadzi do wzbogacenia powoda. Nie zostały wykazane żadne szczególne względy, dla których na dalszy plan miałoby zejść uprawnienie poszkodowanego do wyboru sposobu naprawy. Istotne jest także, że według biegłego naprawa częściami oryginalnymi nie doprowadziła do wzrostu pojazdu w porównaniu ze stanem sprzed kolizji.

W tym miejscu należy również wskazać, iż roszczenie powoda jest uzasadnione także w odniesieniu do kosztów, jakie powód w celu dochodzenia swoich roszczeń poniósł w postaci kosztów wydanej na przedprocesowym etapie sporu kalkulacji naprawy niezależnego rzeczoznawcy. Powód jako osoba nie posiadające specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, w celu określenia pełnych kosztów napraw koniecznych swego pojazdu zmuszony był zasięgnąć takiej opinii. Nie budzi wątpliwości, iż nie zdecydowałby się ponieść związanych z tym kosztów, gdyby kwota pierwotnie przyznanego odszkodowania była kwotą niewątpliwie słuszną. Tym samym, dochodzona pozwem kwota 184,50 zł pozostawała w związku przyczynowym ze zdarzeniem.

Przechodząc do kwestii zwrotu kosztów za wynajem pojazdu zastępczego, w ocenie Sądu, nie budzi zastrzeżeń fakt, iż w świetle art. 361 k.c. należy je zaliczyć do poniesionej przez poszkodowanego szkody podlegającej naprawie przez pozwaną. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 stycznia 1999 r. stwierdził, że „poniesienie przez przedsiębiorcę kosztów wynajęcia samochodu zastępczego do kontynuowania działalności gospodarczej pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i stanowi stratę określoną w art. 361 § 2 k.c. (II CKN 109/98

(nie publ.). Niemniej wyrokiem z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy wskazał, że „jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wmontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (art. 361 § 1 k.c.)”. Zatem nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Na wierzycielu spoczywa bowiem obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.).

Zgodnie z opinią biegłego czas niezbędny do naprawy pojazdu powoda powinien wynieść około 4 dni (1 dzień na wykonanie naprawy blacharskiej, 1 dzień na prace lakiernicze, 1 dzień na sezonowanie powłoki lakierniczej oraz czas na przyjęcie i wydanie pojazdu). Uwzględniając fakt, iż pojazd nie był wyłączony z eksploatacji pominąć należało czas niezbędny na kwalifikację uszkodzeń i realizację zamówionych części.

Do obowiązków powoda, zgodnie z art. 6 k.c. należało wykazanie długości okresu koniecznego i niezbędnego do wykonania naprawy. W ocenie Sądu powód nie wykazał, by okres konieczny i niezbędny do naprawy przekraczał czas wskazany przez biegłego, tj. 4 dni. Nie znajduje uzasadnienia stanowisko, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń powinien zwracać poszkodowanemu wszelkie koszty najmu pojazdu zastępczego bez względu na to, czy zostały one poniesione celowo, a nadto zawsze w wysokości wskazanej w fakturze, bez możliwości weryfikacji ich niezbędności. Takie rozumienie zasady pełnej kompensacji szkody nie tylko mogłoby prowadzić do wielu nadużyć (np. przedłużanie przez warsztat naprawy pojazdu), ale również pozostaje w sprzeczności z ugruntowanym cytowanym powyżej stanowiskiem orzecznictwa, zgodnie z którym zwrot ma dotyczyć nie wszelkich poniesionych przez poszkodowanego wydatków na najem pojazdu zastępczego, ale wydatków niezbędnych i celowych. Obowiązek poszkodowanego stanowi podjęcie działań mających na celu minimalizowanie szkody oraz uwzględnienie słusznego interesu zakładu ubezpieczeń. W realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę, iż pojazd, nie był wyłączony z eksploatacji, nic nie stało na przeszkodzie, by powód najpierw uzgodnił z pozwaną termin dokonania oględzin przez rzeczoznawcę i dopiero po ich przeprowadzeniu oddał samochód do warsztatu, gdy firma serwisowa będzie gotowa do rozpoczęcia rzeczywistej naprawy pojazdu i gdy sprowadzone zostaną niezbędne części zamienne. W konsekwencji Sąd uznał, że przytoczone przez biegłego wyliczenia stanowią najbardziej miarodajne odzwierciedlenie uzasadnionego czasu naprawy pojazdu.

Podsumowując stwierdzić należy, że strona powodowa wykazała zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, lecz nie udowodniła, iż dwunastodniowy czas naprawy (i związany z tym koszt wynajęcia pojazdu zastępczego na powyższy okres) pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę. W rezultacie powództwo w tym zakresie należało oddalić, jako że pozwana przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 1968 zł odpowiadającą 4 dniom najmu pojazdu zastępczego. Sąd za uzasadnioną uznał wysokość dziennej stawki, za jaką powód wynajął samochód zastępczy w kwocie 492 zł brutto. Wysokość tej stawki kwestionowała strona pozwana, wskazując, iż powód nie poszukiwał najkorzystniejszej oferty wynajmu samochodu, powodując przez to zwiększenie rozmiaru szkody. Powyższe stanowisko należy uznać za nieuzasadnione. W ocenie Sądu kwota dziennego najmu pojazdu przeznaczonego do nauki jazdy jako pojazdu specjalistycznego w wysokości jaką uścił powód nie budzi wątpliwości i nie można jej uznać za rażąco wygórowaną. Nie można wprawdzie wykluczyć, że inne podmioty świadczące tego rodzaju usługi mogą pobierać inne, niższe stawki. Brak jest jednak podstaw, by wymagać od poszkodowanego, aby podejmował jakieś szczególne starania zmierzające do znalezienia najkorzystniejszej z punktu widzenia ubezpieczyciela oferty. Sama pozwana nie wskazała jakie jej zdaniem stawki najmu należy uznać za uzasadnione i nie wskazała wypożyczalni pojazdów gdzie obowiązują tańsze stawki najmu. Należy również zauważyć, iż na etapie postępowania likwidacyjnego pozwana nie kwestionowała wysokości dziennej stawki najmu pojazdu zastępczego wykazanej przez powoda fakturą VAT i wypłaciła odszkodowanie w wysokości 492 zł za dzień uzasadnionego najmu.

Odsetki ustawowe przyznano powodowi na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wymagalność roszczenia odszkodowawczego względem pozwanej wyznacza art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych,

przewidujący 30-dniowy termin wypłaty odszkodowania od daty otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie z twierdzeniem powoda, które nie było przez pozwaną kwestionowane, powód zgłosił szkodę 26 października 2012 r., w związku z czym odsetki od kwoty 1997,86 zł stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą wypłaconego odszkodowania a odszkodowania należnego, żądanego przez powoda, przyznane zostały powodowi od dnia 27 listopada 2012 r., jako że dopiero dzień wcześniej upływał 30 - dniowy termin, w którym ubezpieczyciel obowiązany był spełnić świadczenie. O odsetkach od kwoty 184,50 zł żądanej tytułem zwrotu wydatków poniesionych kalkulacji kosztów dokonanej przez niezależnego rzeczoznawcę orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Konsekwencją rozstrzygnięcia Sądu jest obciążenie stron sporu obowiązkiem zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Koszty strony powodowej wyniosły 2.049,65 zł (1200 zł – koszty zastępstwa; 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 297 zł – opłata od pozwu, 535,65 zł – wynagrodzenie biegłego), natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1752,65 zł (1200 zł – koszty zastępstwa; 17 zł – opłata od pełnomocnictwa; 535,65 zł – zaliczka na wynagrodzenie biegłego). Jako, że powód wygrał proces w 36,78 % (przyjmując wartość zasądzonej kwoty 2182,36 zł do wartości dochodzonego roszczenia 5.933,86 zł), a pozwana w 63,22 % to po wzajemnym zarachowaniu poniesionych kosztów zasądzone od powoda na rzecz pozwanej kwotę 254,17 zł (0, (...) 1752,65 zł - 0, (...) 2049,65 zł) na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. 100 k.p.c., § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Sygn. akt X GC 580/14

Zarządzenia:

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. Z apelacją lub za 21 dni.